

Løbet vilde gaa op til de 3½ Millioner. Jeg tillod mig straks at gøre en lille Modbemærkning mod, hvad den ærede Ordfører sagde, en Modbemærkning, som han syntes noget at misforstaa. Jeg fandt ikke Anledning til den Gang paa ny at tage Ordet imod ham, da jeg vidste, at der vilde blive Anledning dertil ved disse Forhandlinger. Det, jeg vilde gøre gældende, og som delvis blev anerkendt af den ærede Ordfører, var, at vi jo kun staa midt i Behandlingen af Finansloven, og at vi i Njeblikket ere langt fra endnu med Bestemthed at kunne sige, hvorledes det endelige Resultat vil stille sig. Det er jo en bekendt Sag, at der til en Finanslov altid slutter sig en Tillægsbevilling. Hvor stort et Beløb der normalt vil blive Tale om at forøge Finanslovbevillingen med, kan være vanskeligt at sige, men med et rundt Tal kan man anslaa det til 1 Mill. Kr. Paa den anden Side plejer jo Statsregnskabet at udvise et nok saa gunstigt Resultat som Finansloven; forskellige Indtægter give større Udbytte end paaregnet, og forskellige Udgifter blive vistnok ogsaa mindre end paaregnet. Jeg for mit Vedkommende vil derfor være tilbøjelig til at mene, at en Finanslov, der udviste et Overskud af omtrent ½ Mill. Kr. disponibelt til Tillægsbevillingen, maatte siges at være en Finanslov, efter hvilken man kunde paaregne Balance i Regnskabet. Men saa er der endnu ved selve Finansloven tilbage tredje Behandling; og ved denne Behandling er der jo en Paragraf, som nu er ganske blank, men som da vil blive udfyldt, nemlig § 28; og man tør vel paa dette Stadium udtale det Gaab, at der dog maa blive ført nogle Love igennem i denne Samling, og deriblandt Love, som ville komme til at medføre Udgifter for Statskassen, selv om man ikke ser sig i Stand til at komme med en Opgørelse af Tallene, der her skal regnes med. Og endelig vil der jo frentomme Endringsforslag om ny Bevillinger til tredje Behandling af Finansloven. Med Hensyn dertil udtalte jo den ærede Ordfører, at der er taget saa mange Forbehold om bethdelige Medsættelser, at dette maatte antages omtrent at ville kompensere det andet, saa at man godt foreløbig kunde gaa ud fra, at Resultatet af tredje Behandling omtrent vilde blive det samme. Som det, der her er vedtaget ved anden Behandling. Det var dette Punkt, jeg tillod mig at gøre en Indsigelse imod, idet jeg for mit og mine Meningsfællers Vedkommende ikke kunde gaa ud fra, at der vilde blive et saa stort Beløb til Disposition, fordi vi havde modsat os en stor Del af de Medsættelser, der havde

fundet Sted, og fordi vi næppe vilde kunne gaa med til de Medsættelser, som vare stillede i Udsigt. Den ærede Ordfører fremhævede, at dette var en belynderlig Udtalelse; thi det var jo dog ikke Mindretallets Bevillinger, det kom an paa, men Flertallets Rægtelser; og naar Tinget her havde vedtaget det, som Flertallet havde foreslaaet, saa var dette det afgørende. Ja, det vilde være rigtig, dersom det var Folketinget alene, der vedtog Finansloven; men saaledes er jo Stillingen ikke, og jeg tror at kunne gaa ud fra, at det andet Ting ved sin Behandling af Finansloven inarest vil stille sig paa et Standpunkt, der ligger nærmere ved det, som Mindretallet i dette Ting har taget, end ved dette Tings Flertals Standpunkt, og det er jo en given Sag, at der kun vil komme en ordinær Finanslov i Stand gennem en Overenskomst mellem de to Ting. Jeg gaar selvfølgelig ud fra, at en saadan Overenskomst ikke vil føre til, at man giver Finansloven en saadan Stillelse, som Højremindretallet her ved anden Behandling nærmest har holdt paa; det er en Selvfølge, at der fra den ene Side maa slaas af, ligesom der fra den anden Side maa lægges til, før at man kan naa til en Overenskomst; men jeg tror at kunne betragte det som en given Sag, at en ordinær Finanslov næppe vil udvise et Overskud af halvtredje end sige halvjerde Millioner, og det tør vistnok tilføjes, at kommer der ikke en ordinær Finanslov, vil Overskuddet blive endnu meget mindre. Jeg ser derfor ikke rettere end, at skal der virkelig være Tale om at komme Kommunerne til Hjælp, maa der tilvejebringes ny Midler i saa Henseende.

Nu ville mange sige, at de ikke have noget imod en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, men at den da ubelukkende bør anvendes til sociale Formaal. Noget saadant antydedes, til Dels i alt Fald, af den første ærede Taler (Bjosten), som pegede paa et bestemt Formaal, der laa ham paa Sinde. Jeg kan dog ikke se rettere, end at netop en Del af de kommunale Opgaver kunne siges fuldtud at være sociale, netop sociale Formaal i den Forstand, hvori Ordet i Almindelighed tages, nemlig Formaal, som ere af stor Betydning for de ubemidlede Klasser. Det, der her er Tale om, er Udgifter til Alderdomsforsørgelse, til fattigpleje og til Skolevæsen; og her fordres det med stedse stigende Styrke, at der skal føres meget igennem fra Kommunernes Side, som netop er i de ubemidlede Klassers Interesse, og der stilles her Krav til en yderligere human Udvikling af disse forskellige Institutioner. Men naar saa er, kan jeg ikke se rettere end,